

МОМЧЕНЦЕТО

Нѐ ца, че ти си лошав и бесиш.

СЮЛЮМАН

Лошав, а? Бесея; виж кълхането!

Дап тяобесея?

МОМЧЕНЦЕТО

Че обеси мя.

СЮЛЮМАН

Де ви, бре, де сте? Вземайте, хайде;

само си даде фетфета,псето,

не струва още ни за въжето;

с едно въже го там прикачете

при тоз комита дет' не ся мери.

/Отхерват го; то ся озърта да гледа за
мейка си, а тя върви подире му, скуби
си косата и пици та ся къса/.

Поява IV

Тамже пред чядърите

ДОНКА

/Тича и разпъхтана, урболишком излезва
пред Сюлюмана/.

Децицата ми! Боже, горкана!

Отнеха ми ги, милите рожби.

Ах, моля ти ся, наша ефенди,

децицата ми; що ми ги взеха?

СЮЛЮМАН /брътви си тихо/

А! какъв образ и чист и ясен;

Сърдит и'поглед, колко е страстен!

ДОНКА

О, заповядай да ми ги върнат.